

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

contacts

CREAT PENTRU COMUNITATE

Arată dragostea
lui Iisus

Formarea obiceiurilor noi

Sugestii practice
pentru tehnologie

Gânduri despre prietenie

Clădește ceva
special

NOTA EDITORULUI SĂ CONTINUĂM SĂ PROSPERĂM

A fost o conversație scurtă, dar a lăsat o impresie de durată asupra mea. O prietenă mi-a povestit cum s-a dus într-o duminică după-amiaza la un grătar obișnuit în vecini. Ea era nouă în oraș și nu cunoștea pe nimeni. A plecat de acolo întristată și frustrată. Nimeni nu conversase cu ea și s-a simțit singură și exclusă. S-a mai dus acolo și în săptămâna următoare cu același rezultat.

În a treia săptămână a mai apărut încă o nou-venită, ca și ea, însă această femeie era numai zâmbet și s-a dus de la om la om inițiind conversații cu ei. Prietena mea a început să o observe. Cealaltă femeie n-a așteptat să fie abordată; a luat inițiativa să se prezinte singură și să-i cunoască pe ceilalți și s-a simțit foarte bine.

Poate că expresia tristă de pe fața prietenei mele i-a făcut pe ceilalți să se țină la distanță de ea, dar mă bucur că după a treia duminică a învățat să fie mai prietenoasă. Și nu după mult timp a ajuns să se simtă în largul ei în noua ei comunitate de prieteni.

Eu pot relaționa cu povestea ei fiindcă și mie îmi este greu să relaționez cu oameni noi, mai ales în situații nefamiliare. Dar, cu antren-

ament, de-a lungul anilor, mi-a devenit mai ușor și astfel am ajuns să întâlnesc oameni foarte interesanți! Majoritatea oamenilor au povești interesante de spus dacă ești un bun ascultător pentru ei. Iar eu am învățat foarte multe.

În revista din această lună vom explora cum să clădim o comunitate, cum să cultivăm prietenii, cum să relaționăm cu oamenii și să înțelegem poverile altora. Apoi vom învăța să ne vedem propriile poveri prin prisma iubirii lui Dumnezeu și a planului Său pentru noi. Colaboratorii noștri au scris articole în care și-au împărtășit din experiențele personale pentru a ne ajuta să înțelegem, în termeni simpli și practici, ce înseamnă să ne trăim credința creștină. Iar pe subiectul creștinismului practic, articolul „Formarea obiceiurilor noi” din paginile 8-9 ne dă sfaturi bune referitor la o provocare modernă – cum să controlăm utilizarea tehnologiei înainte de a ajunge să ne controleze ea pe noi. Toate aceste comori de informații sunt la îndemâna noastră!

Fie ca numărul din această lună al revistei să fie o binecuvântare pentru tine, în parcursul tău cu Domnul.

UMBLĂ ÎN PAPUCII LUI

CURTIS PETER VAN GORDER

„Să nu judeci pe nimeni până nu ai umblat în papucii lui”. Cine ar putea ști mai bine lucrul acesta decât Maica Tereza? După ce a trăit în India, în mijlocul celor mai săraci dintre săraci, timp de aproape 30 de ani (și încă 20 de ani după aceea), în 1979 dânsa a primit premiul Nobel pentru Pace. La decernarea premiului și-a început discursul cu aceste cuvinte: „Viața e viață”. A continuat prin a explica că fiecare om este deosebit și de o mare valoare, indiferent cine este, și că nu putem începe să-l ajutăm să-și îmbunătățească viața decât după ce am acceptat lucrul acesta.

Mulți ar fi bucuroși să umble în niște pantofi de lux sau niște adidași de firmă, însă câți și-ar dori să umble în papucii unui muncitor sărac? Când am locuit în Uganda, am găsit odată o pereche abandonată de pantofi care a devenit pentru mine simbolul Africii și al oamenilor ei buni la suflet dar chinuiți.

După urmele de ciment se vedea că ultimul stăpân al acelor pantofi lucrase în construcții. Precum mulți alții pe care i-am văzut acolo, cu siguranță și acesta lucrase zi lumină, sub soarele arzător, fără nicio protecție și cu doar câteva bucăți de trestie de zahăr ca masă de prânz. El a purtat acei pantofi până când găurile din talpă au făcut să nu mai poată servi deloc scopu-

lui pentru care au fost creați. Iar când nu a mai avut niciun rost să-i mai poarte, i-a lăsat ca să-i gălesc eu. Nu a fost intenționat, bineînțeles, însă acei pantofi m-au ajutat să-mi privesc problemele mele mărunte într-o altă lumină.

Iar când, ceva mai târziu, un tânăr a bătut la ușa mea și mi-a cerut să îl ajut, nu am ezitat. Tânărul câștigase o bursă de studii însă nu putea îndeplini o condiție – nu avea pantofi. M-a întrebat dacă aș avea o pereche în plus. Cei pe care îi purtam în acel moment i s-au potrivit perfect și atunci i-am dat imediat.

Bineînțeles că un simplu gest de bunătate nu m-a făcut un sfânt de calibrul Maicii Tereza, dar cred că în acel moment am simțit că am fost atins de același lucru care a motivat-o și pe dânsa în toți acei ani: „Dragostea lui Hristos ne constrânge” (2 Corinteni 5:14).

CREAT PENTRU COMUNITATE

PETER AMSTERDAM

Cultura contemporană promovează deseori individualismul și încrederea în sine ca virtuți ce trebuie cultivate, în vreme ce Biblia ne învață că am fost creați pentru comunitate. Creștinismul nu a fost niciodată intenționat să fie trăit într-un vacuum; este conceput să fie împărtășit în relații de iubire și de unitate cu ceilalți și să fie transmis și celor din afara comunității noastre de credință. Dumnezeu nu ne-a creat ca ființe izolate, care să trăiască de unii singuri.

Dumnezeu însuși ne este revelat în Scripturi ca fiind o comunitate perfectă de trei în unul – o ființă divină cu trei persoane distincte: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, care există etern într-o relație interpersonală de iubire. El a creat ființele

umane după chipul și asemănarea Lui, ca ființe relaționale (Geneza 1:26). După ce Dumnezeu l-a creat pe Adam, prima ființă umană, a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2:18).

De la început Dumnezeu a intenționat ca ființele umane să fie în relație unii cu alții și cu El. Când Adam și Eva l-au neascultat pe Dumnezeu, s-a rupt regătura dintre ei și El, ceea ce a dus la căderea omenirii. (Vezi Geneza 3.) Însă Dumnezeu a făcut o modalitate de a restabili legătura omenirii cu El prin sacrificiul lui Iisus pe cruce. După moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, biserica s-a format ca o comunitate de credincioși, numită în Biblie trupul lui Hristos. „Voi sunteți trupul lui Hristos și fie-

care, în parte, mădularele lui” (1 Corinteni 12:27).

Nu am fost proiectați să trăim singuri. După cum s-a exprimat autorul Paul Tripp: „N-am fost creați să fim independenți, autonomi sau suficienți în noi înșine. Am fost creați să trăim în smerenie, în slujire și în dependență iubitoare de Dumnezeu și într-o interdependență smerită și iubitoare unii față de alții. Viețile noastre au fost concepute să fie un proiect comun”.

Esența comunității umane implică munca, interacțiunea și parteneriatul cu oameni cu personalități diferite de ale noastre, dăruirea de sine și relaționarea cu alții, ceea ce ne obligă să ne exersăm acele calități pe care le dorește Iisus în noi. Interacțiunea noastră cu alții ne ajută să progresăm în asemănarea cu Hristos și ne echipează mai bine să putem să ne extindem către alții, să le împărtășim mai eficient mesajul și să fim o reflecție vie a iubirii lui Dumnezeu pentru comunitatea mai mare din jurul nostru.

Dumnezeu dorește să fim în relație cu alți oamenii, căci așa ne-a conceput. Iisus a predicat că iubirea de aproape este a doua ca importanță după iubirea de Dumnezeu (Matei 22:39). Familia, prietenii, colegii de muncă, vecinii și comunitatea au fost puși în viața no-

astră de Dumnezeu ca să-i iubim și să le arătăm grija lui Dumnezeu pentru ei. După cum a remarcat John Ortberg:

În fiecare zi, toți cei pe care-i cunoști se confruntă cu soarta, iar viața are felul ei de a pune oamenii la pământ. Fiecare om are nevoie și de o sesiune de încurajare. Fiecare om are nevoie de un umăr pe care să se sprijine din când în când. Fiecare om are nevoie de o rugăciune care să-l ridice la Dumnezeu. Fiecare om are nevoie de o îmbrățișare câteodată. Fiecare om are nevoie să audă cuvintele: „Nu renunța”.

Părtășia creștină

Dumnezeu dorește ca noi să iubim pe toată lumea și să fim exemple ale atributelor Sale față de cei pe care îi întâlnim și cu care interacționăm zilnic. El se preocupă și ca noi să arătăm dragoste față de colegii noștri creștini. Acesta este felul de dragoste despre care a vorbit Iisus atunci când a spus: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35).

Cu doar câteva ore înainte de a fi arestat, Iisus s-a rugat Tatălui Său pentru ucenici – atât pentru cei care erau atunci cu El, cât și pentru toți cei care ar fi urmat – să fie în unitate, tot așa cum El și Tatăl Său erau în unitate „să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:20-23). Iisus s-a rugat ca toți ucenicii Lui să fie una: un trup, legat prin dragoste; una în credință, una în misiune și una în gândire.

Când suntem uniți și ne întâlnim în El, El este cu noi. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20). Avându-L pe Hristos în mijlocul nostru ne ajută să-i simțim prezența, iar bucuria și dragostea ne aduc mai aproape de El și unul de celălalt. Când se adună creștinii în părtășie, le dă putere. Rugăciunea, slava, celebrarea comuniunii, discuțiile profunde, plăcerea companiei celorlalți, toate acestea creează o atmosferă minunată care îi întărește și îi în-

suflește pe participanți.

Cuvântul folosit în Noul Testament să descrie natura relației noastre cu alți creștini este *koινωνia*, un cuvânt grecesc care a fost tradus în diferite feluri precum: *comuniune, părtășie, relație strânsă și participare*. În calitate de membri ai bisericii Sale, trupul lui Hristos (Coloseeni 1:24), noi avem comuniune cu Hristos și participăm la viața și la misiunea Sa; avem, de asemenea, comuniune și unul cu celălalt și participăm la viața și misiunea colectivă.

Nu suntem concepuți să fim insule. Suntem dependenți de alții. Doar Dumnezeu știe de câte ori realizările mărețe ale bărbaților și femeilor lui Dumnezeu de-a lungul secolelor au fost posibile și datorită altor credincioși care au avut misiunea de încurajare și de rugăciune. După cum a scris Rick Warren: „Noi suntem creați pentru comunitate, croiți pentru părtășie și formați pentru o familie, iar niciunul dintre noi nu își poate îndeplini scopul său, dat de Dumnezeu, de unul singur”.

Deși participarea într-o comunitate creștină implică întâlnirea cu alți creștini, include și participarea în evanghelizare, munca într-un fel sau altul pentru progresul misiunii creștine. Înseamnă să fii în parteneriat cu Dumnezeu și

cu ceilalți în Marea însărcinare de a împărtăși Vestea bună cu toată lumea, de a-i aduce pe alții la cunoașterea mântuirii lui Hristos și de a-i ajuta să crească în ucenicia Lui (Matei 28:20). Când este pus în contextul sensului original grecesc, părtășia creștină poate fi înțeleasă ca *participarea la întregul sistem de credință*. Include interacțiunea noastră cu Dumnezeu și cu ceilalți creștini și efortul nostru comun de a trăi Marea însărcinare și de a fi sarea și lumina lumii în jurul nostru și în cultura din vremurile noastre.

Clădește comunitatea

În lumea modernă în care munca și comunicarea noastră cu alții sunt intermediare de tehnologie și de rețelele de socializare, poate lua mai mult timp și efort să clădești relații semnificative în persoană. S-ar putea să trebuiască să căutăm modalități noi prin care să ne clădim comunitatea dacă suntem la acea fază în viață în care trebuie să ne dezvoltăm relații noi. Există multe surse de părtășie și prietenie creștină pe care le putem încerca, cum ar fi să ne alăturăm bisericii locale, sau unui grup de rugăciune, sau să participăm la o inițiativă de caritate sau într-un grup de prieteni.

O altă modalitate pentru clădirea comunității este voluntariatul – îți creezi legături de prietenie cu alții unindu-ți cu ei forțele pentru un scop comun. Putem participa în inițiative locale și să ajutăm vecinii. Putem să ne creăm legături cu alți oameni, pe baza vreunui interes comun pe care îl avem cu ei, alăturându-ne vreunui club, iar apoi putem să le împărtășim și Vestea bună a evangheliei.

În calitate de creștini, noi avem privilegiul și responsabilitatea să manifestăm dragostea Domnului pentru oamenii din comunitatea noastră. Noi ar trebui să arătăm dragoste pentru toți oamenii și în special pentru cei din comunitatea noastră de credință (Galateni 6:10). Deci, căutând să clădim relații cu alții și să întreținem un sentiment de apartenență și de camaraderie, o facem pentru, prin și cu dragostea lui Hristos care ne motivează (2 Corinteni 5:14). Trăind astfel, noi suntem biserica Lui, trupul credincioșilor – comunitatea Lui.

CE ESTE DRAGOSTEA?

ROSANE CORDOBA

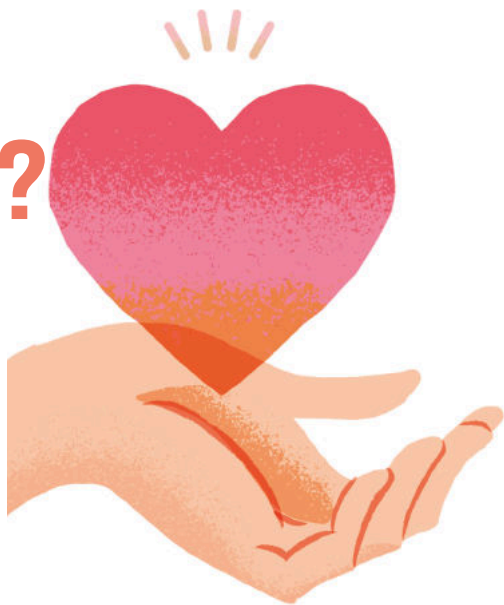
Dragostea este unul dintre primele cuvinte pe care le învățăm ca și copil, pe lângă mama, tata și alte cuvinte iubitoare. Sunt sigură că cele mai multe cântece scrise vreodată sunt despre dragoste. Dar ce este, mai exact, dragostea? Biblia ne spune că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8).

Pe când aveam 19 ani am început să citesc Biblia și îmi amintesc că am fost impresionată de un verset în mod particular: Nimic nu contează, ci „doar credința care lucrează prin dragoste” (Galateni 5:6). Cu toții facem greșeli, însă trebuie să avem credință și răbdare și să nu lăsăm greșelile altora să ne împiedice să-i iubim pe alții.

Ca soție și mamă și colegă de muncă, a trebuit să învăț să-i iert pe alții pentru ceea ce au greșit față de mine, chiar și atunci când am suspectat că faptele lor s-ar putea să fi fost intenționate. Lucrul acesta m-a ajutat să înțeleg mai bine inima lui Dumnezeu, care este exemplul de iertare supremă, manifestarea dragostei. El știa că niciunul dintre noi nu puteam fi buni prin noi înșine, așa că și-a dat propriul Fiu pentru mântuirea noastră.

Am învățat, de asemenea, că rugăciunea este o formă de dragoste. Când simțeam că nu puteam ierta pe cineva, am descoperit că nu puteam avea resentimente față de cineva pentru care mă rugam. Deci, mă rugam pentru ei și mă încredeam în Dumnezeu să-mi dea harul să iert.

Deși dragostea noastră umană este limitată și dă greș de multe ori, am descoperit că Dumnezeu poate să mă ajute să iubesc pe cineva care

mă nervează. „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor” (Iacov 1:17).

Dragostea este acțiune, încredere, iertare și rugăciune. Este, de asemenea, bunătate, înțelegere, grijă, răbdare și multe alte lucruri minunate. Iisus ne-a spus să ne iubim aproapele ca pe noi înșine și ne-a arătat că aproapele nostru este oricine are nevoie de ajutorul nostru, indiferent de rasă, culoare, naționalitate sau poziție socială.

Dacă nu L-ai primit încă pe Iisus ca Mântuitor personal, o poți face chiar acum rugându-te următoarea rugăciune:

Dragă Iisus, cred că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și că ai murit pe cruce pentru mine, pentru ca eu, prin moartea și învierea Ta, să pot trăi pentru totdeauna cu Tine în Rai. Te rog să mă ierți pentru păcatele mele. Deschid ușa inimii mele pentru Tine. Te rog să mă umpli cu Duhul Tău cel Sfânt și să mă ajuți să trăiesc în așa fel încât să Te glorific pe Tine. Călăuzește-mi viața și ajută-mă să te urmez pe Tine. În numele Tău mă rog. Amin.

FORMAREA OBICEIURILOR NOI

MARIE KNIGHT

Fără îndoială că tehnologia a făcut lucrurile mai ușoare și mai rapide. Cercetarea și educația, comunicarea, transferul de bani, cumpărăturile, sfaturile pentru proiectele personale sau sugestiile de sănătate și multe altele, toate sunt posibile cu câteva căutări pe internet.

Noi, creștinii, putem folosi în multe feluri tehnologia în avantajul nostru în studiul Cuvântului lui Dumnezeu, în părtășia cu alți credincioși și ca unealtă în slujirea și încurajarea altora.

Dar odată cu avantajele vine și pericolul real de a petrece prea mult timp în lumea virtuală și neglijarea relațiilor importante din viața reală și chestiunile de zi cu zi.

Navigarea platformelor sociale pe internet, vizualizarea de videoclipuri, ascultarea de podcasturi și cărți în format electronic, jucarea de jocuri pe internet, citirea la nesfârșit de articole etc îți pot consuma o parte bună din timp, după care să simți că a fost o pierdere de timp. Iar noaptea îți poate lua din timpul de somn, care va face să fii prost dispus, să întârzieți la muncă sau la alte activități, sau să nu fii la capacitate maximă în ziua respectivă.

Știu pentru că am pățit-o și eu, de multe ori. Este o capcană în care poți cădea cu ușurință pentru că ocaziile sunt, literal, la îndemână. De multe ori o oră sau două sunt irosite doar că ai dorit „să verifici ceva”.

Societatea începe să fie mai conștientă de

pericolele și de problemele dependențelor digitale, cum ar fi lipsa de somn, probleme de sănătate mentală și comportamentul de izolare, ca să numim doar câteva dintre ele.

Deci, cum să ne păzim sau să rupem ciclul? Iată câteva sugestii practice care te-ar putea ajuta:

1) Recunoaște că ai nevoie de o schimbare. Pentru orice dependență sau obicei prost, acesta este punctul de pornire. Examinează care sunt slăbiciunile tale și ce îmbunătățiri sunt necesare.

2) Planifică-ți înțelept timpul și limitează-ți timpul online. Dacă știi că ești ușor distras, încearcă să-ți respecti programul în ceea ce privește timpul petrecut online.

3) Rezervă-ți timp în fiecare zi pentru activități care nu implică telefonul, laptopul sau alte echipamente digitale. Fă o plimbare, fă-ți un hobby sau reia unul mai vechi, vizitează un prieten, sau implică-te voluntar la o caritate locală. Petrece timp departe de tehnologia modernă ca să conștientizezi bucuriile și beneficiile lucrurilor din jurul tău.

4) Dacă ai copii, planifică activități cu ei, cum ar fi jocuri, gătit, activități artistice și de îndemânare, mers cu bicicleta sau alte sporturi.

5) Cere ajutor sau rugăciune. Familia sau prietenii știu, de obicei, înainte de noi care ne sunt problemele și ne pot ajuta și susține să le depășim.

6) Fără lucruri digitale înainte de culcare. De multe ori seara te lași dus de val și îți răpește din timpul de somn. Începe o rutină de seară care să implice citirea unei cărți în format fizic, pe hârtie, să bei un ceai de plante, să te rogi pentru prieteni și cei dragi sau pentru ziua care urmează, să scrii în jurnal, sau orice te

ajută să te relaxezi.

7) Începe ziua cu rugăciune. Înainte să-ți întinzi mâna după telefon primul lucru de dimineață, ia-ți câteva minute să citești o scriptură sau să te rogi pentru ziua care urmează. Începe-ți dimineața cu ceva de inspirație și de încurajare.

Când începi să-ți formezi un obicei bun sau să-ți depășești un obicei rău, cheia este să fii consecvent. S-ar putea să nu fie ușor la început, dar cu exercițiu poți prelua controlul asupra timpului tău și obiceiurilor tale!

Iată câteva versete care te pot ajuta să-ți ții ochii ațintiți asupra țelului tău:

„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji” (1 Corinteni 9:25).

„Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină” (2 Ioan 1:8).

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie” (Tit 2:11-12).

„Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

„El dă tărie celui oboșit și mărește puterea celui ce cade în leșin” (Isaia 40:29).

„De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă întordeauna din ea” (Psalmul 34:19).

„Pot totul în Hristos care mă întărește” (Filipeni 4:13).

PĂȘIND ÎNTR-O IDENTITATE NOUĂ

UDAY PAUL

Am avut o problemă de spate cronică mulți ani. Unul dintre motivele problemei mele au fost obiceiurile proaste cu postura. Spre exemplu, mi-am făcut obiceiul să-mi țin picioarele drepte și să mă aplec din spate, când ar fi trebuit să fac invers – să-mi țin spatele drept și să-mi îndoi genunchii. Recent m-am străduit să mă învăț să am o postură corectă, ceea ce m-a ajutat foarte mult în vindecarea spatelui. Asta mi-a amintit și de antrenamentul meu spiritual.

Biblia ne spune că, atunci când îl primim pe Iisus în inimile noastre, suntem făpturi noi. „Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Însă mântuirea nu aduce un sfârșit automat al tendinței noastre spre păcat. Dacă am dezvoltat anumite obiceiuri și rutine păcătoase în viața noastră trecută, le ducem cu noi și în viața nouă. Trebuie să ne obișnuim inimile în direcția cea nouă, spre dumnezeire (1 Timotei 4:7-8). Trebuie să punem deoparte obiceiurile persoanei cele vechi care eram și să adoptăm obiceiuri noi, create după asemănarea lui Dumnezeu (Efeseni 4:22-24).

În binecuvântarea sa pentru biserica din Tesaloniceni, apostolul Pavel se roagă ca Dumnezeu să-i sfințească în întregime și ca tot duhul,

sufletul și trupul lor să fie fără cusur la venirea lui Iisus Hristos (1 Tesaloniceni 5:23). Tot așa cum tabernaculul (Cortul Întâlnirii) din Vechiul Testament avea trei zone principale – Sfânta Sfințelor, Cortul (Sfânta) și Curtea Exterioară – putem privi ființa umană ca fiind constituită din trei – duhul, sufletul și trupul. Duhul nostru poate reprezenta Sfânta Sfințelor, sau partea cea mai interioară a templului, sufletul și mintea noastră ar fi Cortul sfânt, iar trupul nostru ar fi Curtea Exterioară. Când suntem născuți din nou suntem recreați după imaginea lui Dumnezeu în duhul nostru. Totuși sufletul și mintea noastră trebuie înnoite după dumnezeire, ca să se manifeste în ființa noastră exterioară (Romani 12:2).

În calitate de credincioși trebuie să umblăm cu conștiința noii noastre identități în Iisus; suntem făcuți după dreptatea lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5:21). Duhul Sfânt lucrează în noi ca să ne lepădăm de obiceiurile vechi și ne formăm altele noi. „Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Iisus Hristos” (Filipeni 1:6). „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

CÂND VIAȚA ESTE GREA

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE TALE

Întrebare: Uneori viața pare prea grea și chiar nedreaptă. Nu pot să nu mă întreb de ce, dacă Dumnezeu chiar mă iubește, nu intervine și nu schimbă lucrurile pentru mine.

Răspuns: Dumnezeu iubește pe fiecare dintre noi și dorește ca și noi să-L iubim și să trăim aproape de El. El are și un plan pentru fiecare dintre noi, ceva ce El știe că va scoate ce este cel mai bun din noi și va fi în final cel mai bun pentru noi.

Dumnezeu nu ne-a promis că viața creștină va fi ușoară și fără probleme. De fapt, Iisus ne-a spus să ne așteptăm la provocări și dificultăți. „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Perioadele noastre de provocări și de încercări au scopul să ne întărească credința dacă le permitem să ne apropiem de El (1 Petru 1:6-7).

El lucrează în mod diferit în inimile și în viețile fiecăruia dintre noi, pentru că suntem cu toții diferiți, iar El știe ce anume va împlini cel mai bine scopul Lui în fiecare dintre noi. Toate sunt, însă, cu același scop final. El dorește ca noi să concludem că suntem insuficienți în noi înșine și că avem nevoie de El; atunci vom căuta voia Lui mai presus de a noastră.

Unii se confruntă cu probleme fizice, pe

care El le folosește ca să-i facă să se apropie mai mult de El. Alții poate că au sănătate, dar suferă alte pierderi, ceea ce îi motivează să caute la El să-și umple golul. Unii au prosperitate, putere, sau recunoaștere în lumea aceasta, doar ca să descopere că acestea pot fi poveri grele care nu vor satisface niciodată nevoia lor cea mai adâncă, și îi va face să caute ajutorul lui Dumnezeu prin rugăciune și citirea Cuvântului.

La creștini Dumnezeu lucrează prin tot ce trecem în viață, deși unele lucruri nu par drepte sau egale. Însă indiferent prin ce treci în viața ta, să nu uiți că Iisus te iubește. Dacă Dumnezeu își face timp să numere până și firele de păr din capul tău, după cum a spus Iisus (Matei 10:30), se vede clar că Lui îi pasă de tine.

Data viitoare când treci printr-o situație mai dificilă, sau când viața pare nedreaptă, caută-L pe Domnul prin Cuvântul Său. Spune-i că-L iubești indiferent de situație și contezi pe El să facă ca toate lucrurile să lucreze spre bine, așa cum a promis Cuvântul Său (Romani 8:28). Dumnezeu nu te va lăsa și nu te va părăsi niciodată.

GÂNDURI DESPRE PRIETENIE

GABRIEL GARCÍA V.

Nu am apreciat niciodată prietenia așa de mult ca atunci când am avut probleme de sănătate serioase. Recent am trecut printr-o operație la inimă care a durat opt ore, după care am fost două zile în comă indusă, iar când m-am trezit am aflat că eu și soția am fost susținuți și îngrijiți de o uimitoare rețea de prieteni dragi, fără să mai spun de *sutele* de mesaje pe care le-am primit prin telefon și email din toată lumea. Încurajarea și empatia prietenilor mi-a dat imboldul de care aveam nevoie să-mi recâștig puterea. Prin această experiență am înțeles care este valoarea prieteniei.

Dintr-o dată am descoperit că orice fărâma de timp pe care am dedicat-o altora – fiecare telefon pe care l-am dat, fiecare vizită pe care am făcut-o și fiecare mesaj pe care l-am scris – a clădit ceva special. Uneori sunt atât de prins cu munca mea că amân să răspund la mesajele personale, sau să intermediez către Domnul în rugăciune pentru diverse cereri de rugăciune. Totuși, după calvarul meu recent, am înțeles care este valoarea timpului acordat unui prieten sau a atenției arătate unui coleg care are nevoie de cineva care să îl asculte.

Pe de altă parte, prietenia sinceră nu nece-

sită *întotdeauna* o mare investiție de timp. Noi avem o prietenă pe care nu am văzut-o de mai mulți ani și care, totuși, a apărut la mine la camera de urgență la spital chiar înainte de operație. Ea este un doctor cunoscut și imediat ce a auzit de situația mea s-a grăbit la spital să mă încurajeze. Răspunsul ei a fost atât de rapid că, de fapt, a ajuns la spital chiar *înainte* să ajung eu cu ambulanța! Nu vă pot spune cât de încurajator a fost pentru mine în acel moment crucial.

În săptămâna cât am stat în spital, citirea mesajelor de la diferiți prieteni și cunoscuți a jucat un rol important în recuperarea mea. „Ce bună este o vorbă spusă la vremea potrivită!” (Proverbe 15:23).

Avem tendința să băgăm de seamă când auzim de prieteni care ne-au trădat sau nu sunt când avem nevoie de ei, iar Biblia vorbește de asemenea despre astfel de prieteni, cum ar fi cu Iuda în cazul lui Iisus, sau mulți alții din viața lui David. Însă avem nevoie să auzim și de aceia care ne-au fost alături sau au apărut în vremurile noastre de nevoie! Așa cum am văzut și eu în momentul meu de dificultate, nenumărați prieteni au fost lângă mine să mă susțină în slăbiciunea mea și să dăruiască susținere familiei mele.

Tot ce a fost nevoie pentru a clădi această loialitate a fost puțin timp și puțină preocupare sinceră din partea mea, o rugăciune pentru cel în nevoie, un cuvânt de încurajare pentru cel care era în momentul lui de îngrijorare, un apel telefonic oportun, o rază de umor, un compliment pentru o treabă bine făcută. După cum spune proverbul: „Prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate” (Proverbe 17:17).

Să reținem că Iisus, deși este Fiul lui Dumnezeu, ne-a tratat ca pe prietenii Săi. (Vezi Ioan 15:14-15.) Iar pentru o lectură inspirantă despre adevărata prietenie, citește povestea lui Rut și Naomi (Rut 1:16-17) și cea cu David și Ionatan (1 Samuel 18:1-4).

Cu ceva ani în urmă era la modă „networ-

king-ul”, ideea de a-ți crea o listă de contacte care ar putea să-ți fie de folos mai târziu. Însă conceptul biblic este diferit. Iisus a spus să facem bine și să dăruim fără să așteptăm ceva în schimb (Luca 6:35). El a mai spus și că „fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Dacă dăruim cu speranța de a primi ceva înapoi într-o zi, ratăm bucuria ce vine din dragostea altruistă.

Faimosul cântăreț brazilian Roberto Carlos a scris un cântec cu câțiva zeci de ani în urmă care și-a lăsat amprenta în America Latină și care încă se aude la radio pe tot continentul. Cântecul spune cam așa: „Doresc să am un milion de prieteni, să cântăm împreună cu o voce mai puternică. Doresc să împărtășesc acest cântec prietenesc cu oricine ar fi în nevoie”. Într-adevăr, în momentul meu de dificultate am simțit că aveam un milion de prieteni.

Dacă te simți singur sau ești într-o situație izolată, sau ești predispus la a fi un pustnic, doresc să te încurajez să te deschizi către alții. Ia inițiativa și începe o conversație prietenoasă. Ascultă cu empatie. Oferă o mână de ajutor. Precum această mică poezie:

*Am mers să caut un prieten,
Dar nu am găsit deloc;
Am mers să fiu un prieten,
Și prietenii erau peste tot.*

„Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur și cade fără să aibă pe altul care să-l ridice” (Eclesiastul 4:9-10).

„Cel ce suferă are drept la mila prietenului, chiar dacă părește frica de Cel Atotputernic” (Iov 6:14).

„Cum învelesc untelemnul și tămâia inima, așa de dulci sunt sfaturile pline de dragoste ale unui prieten. Nu părăsi pe prietenul tău și pe prietenul tatălui tău... mai bine un vecin aproape decât un frate departe” (Proverbe 27:9-10).

A photograph showing a group of business professionals in a meeting. In the foreground, a person's hands are typing on a laptop. In the background, another person is gesturing while speaking. The scene is brightly lit, suggesting an office environment.

CINE ÎȘI AMINTEȘTE DE TINE

AMY JOY MIZRANY

Eram în partea din spate a unei săli de conferință, în timp ce în față avea loc o întâlnire de rămas bun. O firmă își lua la revedere de la unul dintre membrii echipei. Când managerul ceru celor prezenți să spună câteva cuvinte frumoase pentru cea care pleca, nimeni (în afară de persoana care lucrase direct cu ea) nu a avut ce spune. Unii s-au ridicat și au încercat ceva timid de genul „Ea a fost întotdeauna drăguță” sau „Chiar dacă nu am vorbit niciodată, munca ei se pare că a fost foarte coerentă”.

Am plecat de acolo cu un sentiment de tristețe. Doamna aceea lucrase cu acei oameni ani de zile și totuși, doar o singură persoană a cunoscut-o cu adevărat. Probabilitatea ca echipa să-i simtă lipsa în orice fel unic și de neînlocuit era foarte mică.

Treaba asta m-a speriat. M-am gândit și la felul cum interacționez eu cu cei cu care lucrez și m-am întrebat: Oare așa va fi și cu mine? Sau își vor aminti de mine, nu doar ca o persoană care a fost acolo, ci ca Amy, cine sunt eu, ce gândesc eu și cum i-am făcut să se simtă? Munca mea include în mare parte interacțiunea cu alții – să îi învăț, să îi consiliesc, să organizez, să plănuiesc și să exersiez. Mă întrebam dacă făceam un efort suficient ca să îmbunătățesc viețile altora. Cum își vor aminti de mine?

Această mini-criză m-a făcut să încep să îi observ pe cei cu care lucrez. Pe care colegi îi

cunoșteam cu adevărat? Și am început să observ ceva interesant. Cei despre care știam cele mai multe erau cei care, la rândul lor, îi știau pe ceilalți. Ei vorbeau cu toți la evenimentele sociale, se asigurau că i-au salutat pe toți, chiar și pe cei „mai puțin importanți” colegi, și arătau interes pentru proiectele altora. Pe scurt, cei care îi vedeau pe alții erau văzuți și ei. Cei care se focusau în afara lor, îi inspirau în mod firesc și pe alții să se focalizeze înapoi spre ei. Cei mai influenți erau influenți pentru că le păsa de alții și, în schimb, oamenilor le păsa de ei.

Să crezi și să ai impact asupra unei comunități se rezumă, în principiu, după cum mi se pare mie, la dragoste. Să iubești îndeajuns de mult umanitatea încât să investești în fiecare persoană. Să pui preț pe conexiunea dintre oameni și să o întreții.

După cum spunea Pavel în Romani 14:7, că niciunul dintre noi nu trăiește (sau moare) doar pentru sine. Iar Iisus a spus că cea mai mare dragoste se regăsește când cineva își dă viața (sau importanța de sine, individualitatea, sau independența) pentru alții (Ioan 15:13). În veacul acesta, când atât de mulți suferă de izolare și de singurătate, să te conectezi cu cei din jurul tău și să îi iubești este o datorie esențială a creștinului. Este un țel care, cred eu, îl face pe Iisus mândru.

DEPĂȘEȘTE RĂUL CU BINELE

MARIE ALVERO

Romani 12 este unul dintre acele capitole la care, ori de câte ori îl citesc, ceva îmi sare în ochi. Dacă simt că mi s-a deraiat puțin credința, acest capitol cu siguranță îmi arată calea. Citez:

„Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățască. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Sluiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiiți în rugăciune. Ajuțați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți. Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați. Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng. Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți. Nu întoarceți nimănu rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii... Nu te lăsa biruit de Rău, ci biruie răul prin bine” (Romani 12:10-21).

Acestea sunt niște sfaturi foarte clare să pu-

tem naviga prin momentele complicate din lumea de azi, tot așa cum au făcut cei din timpurile romane. Noi ne plângem adesea că lumea este într-o stare păcătoasă și nu greșim, dar a fost *dintotdeauna* așa. Toate aceste versete din Biblie îmi ajung la inimă, dar îmi place cel mai mult versetul din urmă: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul cu bine”.

Versetele dinainte ne învață cum arată „binele”. Este o listă de comportamente și de atitudini care sunt contrare cu cele ale lumii. Să sperii cu bucurie în promisiunile lui Dumnezeu, să ai răbdare în suferință, să te rogi în loc să fii îngrijorat, să te preocupi de alții și să împarți din ceea ce ai, să nu te mânia, să accepți oamenii la nivelul la care sunt, să ai încredere în justiția divină, să pui iertarea în acțiune.

Când mă simt deznădăjduită sau simt că eforturile mele sunt zadarnice, acest mesaj mă ajută să mă reorientez spre ceea ce este adevărat. Este atât de simplu și în același timp mă ajută de fiecare dată! Îmi spune cum să îl urmez pe Iisus, indiferent de ce știri tulburătoare mă împovărează.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

DRAGOSTEA ÎN ACȚIUNE

V-am numit prietenii Mei și v-am însărcinat să-i iubiți pe alții așa cum v-am iubit Eu pe voi (Ioan 15:12-15). Dragostea care clădește prietenii și comunități se cultivă prin faptele tale de zi cu zi. Este dovedită prin preocuparea ta și prin faptul că ești dispus să dăruiești din tine ca să fii un prieten, un tovarăș și un bun ascultător. Înseamnă să-ți faci timp să mergi alături de cel care se simte singur sau trist, să-i încurajezi pe alții în momentele lor de nevoie, să-i ajuți și să le ridici povarile.

Poți reflecta dragostea Mea pentru alții prin fapte de bunătate și grijă, ajutând să le cari povara, arătând considerație și preocupare. Fă-ți timp să observi oamenii din jurul tău și să-i

apreciezi, să le oferi cuvinte de încurajare și de speranță. Caută modalități prin care să le faci ziua mai luminoasă, mai plină de speranță, mai puțin stresantă și mai puțin împovărată.

Există o bucurie specială care vine din plasa-rea altora și a nevoilor lor deasupra nevoilor tale. Faptele de bunătate nu sunt doar în beneficiul celor care le primesc – ci și a celor care le înfăptuiesc. Bucuria care vine din grijă și din fapte de generozitate produce un sentiment profund de împlinire. Când faci ceva bun și iubitor pentru altcineva, ești și tu, în schimb, binecuvântat. Eu am promis să revărs binecuvântările Mele peste cei care dăruiesc (Luca 6:38).